

діти ХРИСТОЇ

4
2000

РЕЛІГІЙНИЙ ЖУРНАЛ ХРИСТІЯНСЬКОЇ РОДИНИ

Заснований у 2000 році

Засновники:

Релігійне видавництво
“Добра книжка”

Періодичність: раз на два місяці

Реєстраційне свідоцтво

ЛВ №465

Головний редактор

Роман БРЕЗІЦЬКИЙ

Редакційна колегія:

Єп. Софрон ДМИТЕРКО

Єп. Станіслав ПАДЕВСЬКИЙ

Єп. Маркіян ТРОФИМ’ЯК

Єп. Роман ДАНИЛЯК

о. Петро ГЕРИЛЮК-

КУПЧИНСЬКИЙ, ЗСД

с. Володимира МАКСИМІВ, ЧСВВ

Неоніла СТЕФУРАК

Відповідальний секретар

Йосиф ВОРОБЕЦЬ

Літературний редактор

Оксана ПРИЙМАК

Художній редактор

Олена ШАХОВСЬКА

Технічний редактор

Андрій ХАРЧЕНКО

Комп’ютерна верстка

Ольга КОВАЛИШИН

Оксана РАВСЬКА

© **Релігійне видавництво**

“Добра книжка”, 2000

Адреса редакції:

79058, м. Львів, вул. Куліша, 22/За

тел.: 72-69-72, 97-89-50

e-mail: gbook@icmp.lviv.ua

ЗМІСТ

1. Сторінка головного редактора

Роман Брезіцький Дорога до Ісуса.....2

2. Ave, Маріє!

Марія Вальторта “Благословенна Ти поміж жінками”.....3

3. Поетична сторінка

Сліди Бога4

Продається тільки насіння9

4. Хліб життя

Єп. Роман Даниляк Євхаристійне чудо в Кореї5

5. З’яви останніх часів

Неоніла Стефурак Фатіма10

6. Родина і час

Серце за серце13

7. Земне і небесне

Васула Риден Жінка, одягнена в сонце14

8. Пізнаймо Святе Письмо

Єп. Станіслав Падевський Божа Премудрість16

9. Роздуми на тлі великого ювілею

о. П. Герилюк-Купчинський, ЗСД Чи збанкрутувало
християнство ?18

10. Освячені в істині

Єп. Станіслав Падевський Він є Божим даром.....21

11. Історія однієї з’яви

Йосиф Воробець Цариця Усіх Народів23

Степан Мислюк, Петро Стрембіцький “І цвіт спадатиме
до твоїх ніг...”24

12. Життя в любові

с. Володимира Максимів, ЧСВВ Дорогами Марії26

ДОРОГА ДО ІСУСА

Фрагмент з картини Мнемлінга

8 грудня 1966 року під час прийняття св. Причастя Ісус сказав Маргариті, провидиці з Бельгії:

“Той, хто любить свою матір, найбільш чутливий до її поучень любові і доброти. Якщо любиш Мою Божественну Матір, то Вона захистить тебе і з любов'ю відкриє тобі душу святості. Пам'ятай про Її любов до всіх Своїх дітей, зокрема до тебе. Подумай про те, яке місце займала Вона у твоєму житті. Навіть тоді, коли ти була убога духом. Вона благодійно впливала на твою бідну душу, що знемагала під смертельними небезпеками. Я вибрав твою душу, бо побажав привести тебе до Себе.”

Матір Божа Гошівська, Зарваницька, Кохавинська, Фатімська, Люрдівська, Грушівська, Літманівська, Пацлавська, Ченстоховська, Казанська...

Тисячі імен вплітаються у вінок слави Непорочній Діві, що

дві тисячі років тому подарувала світові Сина Божого. Її ім'я мільйонноусте, різнолике і вселенське.

Будь-який куточок планети, де б хоч раз з'явилася Богородиця, вже назавжди стає неповторним, якимось надреальним. Чудодійним магнетизмом просякає та земля, де ступала Марія. Душі людські, немов бджоли, густими роями тягнуться до Неї, вічно спрагли Її захисту, покрови, ласки. І вуста людські, прославляючи Її, повняться медовими словами.

Прагматики і просто товстошкірі мудрагелі іронізують, але дивуються, заганяючи в кут самих себе: “Чому? Чому люди ідуть і йдуть туди таким великим числом, вистояють годинами під снігом і

дошем?” Не знаходять ці скептики відповіді, бо серця їхні мовчать. Але навіть вони десь в найглибших закутках своїх сердець, відчувають інколи кволі, але ще живі порухи таємниці. То - їхнє дитинство. Треба змаліти, треба відкинути егоїзм дорослості й знову стати дитиною, - щирою, відкритою, Божою. Тоді відчуєш Марію, Матір Божу, Матір людей, Матір твоєї земної мами і батька.

Магнетизм землі, де ступала Матінка Божа настільки очевидний і потужний, що сам по собі уже є чудом. Душі людські запилуються ним, мов квіти пилком. Люрд, Фатіма, Гарабандаль, Меджугор'є - дух цілої планети живиться, запліднюється Ним. Це вже не просто назви територій, місцевостей. Завдяки появам Матінки Божої самі ці місця одухотворилися і почали випромінювати благодатне світло на цілу планету.

Адже і до появи Марії, та й, мабуть, від самого початку створення світу існувала земля цих територій. Була звичайною, як і всі решта, але коли на них ступила Матір Божа - вони ніби засвітилися! З'явився могутній потік духовного магнетизму. Ніби посередині порозкиданих доквіл металевих кульок постав потужний магніт - все невблаганно потягнулося до нього...

Якби створити наочний образ - символ, притаманний усім з'явам Марії, то виглядав би він приблизно так, як на картині німецького художника Мнемлінга: на вершині скелі над прірвою розіп'ятий Ісус. Марія, тримаючись однією рукою за Хрест Сина, другою витягає із тої прірви людину - кожного із нас...

Любити Матір Божу - це означає з Її допомогою підійматися з багна гріхів до сяючих вершин Божого світу. Її потрібно лише покликати сокрушеним серцем, і тоді відчуємо, як воно, ваше серце, почне підійматися, оживати, вірити. Адже кожен із нас пам'ятає, як в часи будь-якої небезпеки, що зависала над родиною, матері благали про поміч Богородицю - і Вона, вочевидь, завжди приходила, - бо ми ще є.

Добре, що сьогодні біля багатьох українських сіл відроджено каплички Матері Божої. Вона нас проводить, коли покидаємо отчий дім і зустрічає, коли повертаємось до нього. Так чинить любляча Мати. Будьмо завжди Її дітьми, і з любов'ю довіряймо Їй навіть тоді, коли вже зуби з'їли на науках, навіть тоді, коли у нас найдорожчі авта і найгарніші дружини, навіть тоді, коли у нас і копійки нема за душею. Але коли у нас є Вона - тоді у нас є все: *пряма дорога до Її Сина.*

Роман Брезіцький

Діти Непорочної

“Благословенна Ти поміж жінками...”

Ісус каже: “Благословенна Ти поміж жінками”. Це благословення, котре ви так погано або взагалі не промовляєте, нехтуючи Тією, котра Своєю офірою розпочала Відкуплення, безперервно звучить у Небі. З нескінченною любов’ю вимовляє його Наша Трійця, а також спасенні ангельські хори завдяки Нашій Жертві. Увесь Рай благословляє Марію, архиділо всього Створіння і Божого Милосердя.

Досконалість того Створіння свідчить не лише про мудрість та міць, але й про любов, з якою Бог створив світ. Створення землі уможливило появу Адама і його роду. Створення Марії свідчить про надзвичайну, милосердну любов Бога до людини, позаяк завдяки Марії, Матері Відкупителя, Бог звершив спасіння людського роду. Я - Месія, Марія ж зачала Мене і дала світові.

Скажіть Мені, як Бог міг зійти до необхідності прийняти тіло в лоні Діви. Поза сумнівом, Я можу все. Проте розважте, яка доброта і повага до закону природи проглядається у Моєму приниженні до смертельних шат тіла.

По-перше, Я, Бог, мусів заплатити за гріх тіла і крові мукою невинної Крові та Тіла, народженого з Невинної.

Мій розум, Мої почуття, Мій дух терпіли муку за гріхи вашого розуму, почуттів і духу. Таким чином Я звільняв вас від усіх хтивих намірів, що їх Спокусник прищепив Адамові та його нащадкам.

Опісля Той, хто склав Жертву не за все, повинен був втілитися в подібну до вашої природу. Вона стала гідною винагородою Богові завдяки Божественності, що схована в ній як неймовірна, надприродна коштовність, обрамлена шатами тіла, такими звичайними і природними.

Бог - це порядок, тому Він не чинить насилля і не нищить. Чинить це лише у виняткових випадках, коли його Мудрість вважає це за необхідне. Звершене через Мене Відкуплення не було таким винятковим випадком.

Я повинен був не лише стерти гріх від моменту його появи до миті Моєї Жертви, а знищити в минулих поколіннях наслідки первородного гріха так, щоб люди народжувалися такими чистими, як Адам до гріхопадіння. Я мусів сповна винагородити за гріх прародичів і за гріхи всього людства. Тим, що вже померли, дати відпущення гріхів, а тим, що живуть, а також прийдешнім поколінням, надійний засіб для опору злу і прощення за вчинені гріхи. Моя Жертва повинна була виконати набагато більше, аніж можливо.

Це під силу здійснити лише Богові, котрий став

Мурільо. Марія.

(фрагмент з картини, 1678-1679р.)

людиною: через Облатку (Частичку) гідну Господа. Природа людська стала джерелом, яке уможливлювало приниження тієї жертви.

Передусім Я прийшов, щоб принести Закон. Коли б Я не прийняв людської подоби, ви б увірували в Мене, ви, Мої бідні браття? Я прожив на землі 33 роки як людина поміж людьми, а вам так важко дається віра в Мене. Чи міг би Я переконати і перетягти на Свою сторону ворогуючі народи, занурені в незнання, коли б з’явився вже у зрілому віці? Тоді постав би перед світом не як людина, а як дух, котрий прийняв людську подобу... Я ж народився і помер, Кров пролилась з усіх Моїх Ран. Ось доказ, що Я справжня людина. Воскрес із мертвих і вознісся на Небо, повернувшись у Мою вічну оселю зі Своїм возвеличеним Тілом. Це доказ, що Я правдивий Бог. Хіба не приємніше вам усвідомлювати, що Я - ваш брат, одне зі створінь, котрі народжуються, живуть, страждають і вмирають, ніж думати про Мене як про духа, що вивищується над людською природою?

Тож необхідно було, щоб Діва народила Мене через тіло, хоча й не зачала тілесно. Із жодного поєд-

нання створінь, якими б святими вони не були, не могла народитися Боголюдина. Вона могла з'явитися тільки із заручин Чистоти з Любов'ю, Духа з Дівою, незаплямованою гріхом. Це Діва, про котру Бог думав із радістю ще задовго до миті втілення; Діва, в котрій виявилася творча Досконалість Отця. Вона - радість для Неба, спасіння для Землі, квітка Створіння, найпрекрасніша з усіх квіток світу, жива зірка, поряд з якою бліднуть небесні світила, створені Моїм Отцем.

Благословенна Чиста, призначена Господеві.

Благословенна Жадання Пресвятої Трійці, що провістила мить злиття з Нею в обіймах Троїстої Любові.

Благословенна Переможниця, котра знищить Спокусника саявом Свого непорочного ества.

Благословенна Діва - єдина, котра знає поцілунк Богa.

Благословенна Матір, котрою стала завдяки святому послуху волі Найвищого.

Благословенна Мучениця, котра приймає мучеництво із співчуття до вас.

Благословенна Спасителька, що зайняла місце Єви, щоб принести плід життя туди, де Неприятель посіяв насіння смерті.

Благословенна, благословенна, тричі благословенна завдяки Своєму "так", о Мати Моя! Ти дозволила, щоб Бог дотримав обіцянку, дану Авраамові, патріархам і пророкам. Підняла землю із вічного прокляття, що його накликала Єва.

Благословенна, благословенна, благословенна завдяки Своїй покорі, завдяки Своїй палкій любові, завдяки Своєму материнству - Божественному, вселенському, вічному, правдивому і духовному.

Мамо, Ти Своєю любов'ю і Своїм болем постійно народжуєш дітей для Царства Твого Ісуса.

Марія Вальторта,
6 вересня 1943р.

Переклад з польської
Йосифа Воробця

Поетична сторінка

Сліди Бога

Один учений приїхав у пустелю, щоб провести там наукові досліді. Йому допомагали кілька арабів. У перший же день зі сходом сонця вони розстелили килимки перед наметами і почали молитися.

- Що ви робите? - запитав учений.

- Молимося! - відповіли.

- До кого ж ви молитесь?

- До Господа!

- А хтось із вас бачив Господа?

- Ні, ніхто з нас Його ще не бачив!

Наступного ранку вчений перший вийшов з намету, озирнувся довкола і сказав:

- Уночі повз наші намети пройшов верблюд!

- Ви бачили його? - запитали араби.

- Ні, не бачив!

- То звідки вам відомо, що він був тут?

- Але ж довкола повно його слідів!

- Гляньте на сонце, на зорі, на ці піски! Це теж сліди Бога. Ви упізнали верблюда за слідами, Бога ж упізнати не зуміли. Який з вас учений! - промовили араби.

ЄВХАРИСТІЙНЕ ЧУДО В КОРЕЇ

Із світанком приходить день з своїми клопатами, надіями і таємними сподіваннями, а із заходом відходить, прокладаючи крок за кроком дорогу у майбутнє. І водночас з тобою, ще деś в іншому куточку планети, так само день за днем хтось іде по дорозі духовних пошуків, маючи деś глибоко в душі затаєну мрію: знайти спільників і однодумців, просто супутників, які зрозуміють всі труднощі мандрівки по цьому житті, бо важко в дорозі без підтримки. Це справді чудо, коли люди, йдучи, наче б паралельними дорогами, які ніколи не перехрещуються, нарешті, всупереч усім законам логіки, таки зустрічаються. Так, наприклад, український католицький єпископ Роман Даниляк познайомився з корейською ясновидицею Юлією Кім. Напевно, навіть у своїх найсміливіших мріях не міг він собі уявити, що колись йому доведеться побувати в крайні пагод, лотосу, рисових полів, екзотичних лісів - Південній Кореї. Та те, що неможливе в людей - можливе в Бога...

Прибули ми до Кореї 14 вересня 1995 року. Позаду довга дорога до Сеула. І от, нарешті, на летовищі в Квангчу нас очікує Юлія Кім. Я познайомився з нею ще у 1991 році в Пітсбурзі (США). В жовтні 1994 року ми відновили наше давнє знайомство. Саме тоді Юлія запросила мене в гості до себе в Південну Корею на відзначення десятилітнього ювілею чуда, коли в її хаті статуя Пресвятої Богородиці спочатку почала плакати кривавими сльозами, а потім мироточила. Було це 30 червня 1985 року. Справи мене затримали і я не міг приїхати безпосередньо 30 червня 1995 року, а лише у вересні з малою

групою паломників. Отож, щойно ми зійшли з літака, Юлія мене обняла, і я відчув запах троянд, який постійно її супроводжував. Приїхавши до Нажу, ми відразу прийшли до каплиці Пресвятої Богородиці, яку спорудила Юлія з чоловіком Юлієм. Нашого приїзду вже очікувала велика громада корейців, майже двісті чоловік. Разом ми молились до опівночі. Наступного дня, у п'ятницю, 15 вересня, в надвечір'я нас посадили в машини і повезли на плато серед високих гір Нажу, щоб відправити Службу Божу.

Священики, як годиться, підготували велику білу облатку і ще декілька малих часточок разом з вином для Євхаристії. Я з двома священиками співслужив Службу Божу. Смеркало. Ми закінчили відправу при світлі автомобільних фар. Після Служби Юлія підійшла до мене і запитала: "Я бачила веселку у нічному небі під час освячення. Щоб це могло означати?" Через нашого перекладача я пояснив Юлії, що у Святому Письмі, Бог вказав на веселку, що з'явилася після великого потопу, як на символ, що має нагадувати про першу угоду Божого миру і благословення, яку Він уклав з оновленим людством. Натомість Служба Божа - це пам'ять про останню угоду-заповіт, яку Господь уклав через Жертву Свого Сина і вічну чисту Євхаристійну Жертву.

Так для мене завершився день. Весь час я очікував нагоди, коли відправлю Службу, але не з думкою, що стану свідком чуда, а щоб справді принести Євхаристійну Жертву.

За весь тиждень я тільки раз розмовляв з Юлею через перекладача Рафаїла. Я жив в Нажу кожною хвилиною, не

*Єп. Роман Даниляк
причащає Юлію Кім*

знаючи, що мені принесе цей день чи інший. Нічого не міг планувати.

П'ятниця 22 вересня 1995 року виявилась святковим днем. Наші господарі запросили отця Фінна і мене на рибу в ресторані на узбережжі Тихого океану. Юлія і невеличка громада, яка жила з нею в Нажу, захотіли відзначити наш приїзд. Пригощали нас корейськими стравами, зокрема сашімі (*дрібно порізана риба*) і щойно виловленим восьминогом, шматочки його ще ворушилися. Після обіду ми сіли у машини і знову вирушили у мандрівку. А я постійно тільки й думав про те: коли ж нарешті відправлю Службу Божу. Вже після четвертої години пополудні ми виїхали на високу рівнину, плато, серед мальовничих гір. Я зрозумів, що тут ми і будемо правити Службу Божу.

Зі мною приїхали два священики, о. Йосиф Фінн з Канади та о. Алоїз Чанг з Кореї. Вони

співслужили мені на Літургії, на якій було шістнадцять вірних корейців-католиків, які прийшли разом з Юлею Кім.

Жодна фантазія не спроможна описати той бенкет, який Христос і Богородиця готували для нас. Небесна аґапе, Євхаристійний бенкет, під час одного з найбільших чуд, які вчинив Господь за двадцять століть існування Церкви. Перед нашими очима освячена облатка і вино перетворилось у живе Тіло, точніше саме Серце, і Найсвятішу Кров Ісуса Христа, через заступництво Його Пресвятої Матері.

Усі ми прийняли Євхаристійне Тіло і Кров Ісуса Христа, але в устах Юлії євхаристійна облатка набула вигляду Тіла і Крові. Усі ми відчували смак облатки і вина, коли прийняли святе Причастя. Ми вірили, що це і є справжнє Тіло і Кров Христа в Євхаристії. Через Службу Божу ми поєдналися з Живим і Прославленим Христом, Який на Престолі оновлював Свою Містичну, але дійсну Жертву, приносячи Себе як Божественну Жертву із Своім Містичним Тілом-Церквою Небесному Отцеві.

Юлія відчула смак справжньої Крові і справжнього Тіла, що набубнявіло і рухалось в її устах, а також сильний запах крові. Отець Йосиф Фінн сидів за престолом на віддалі метра від Юлії і бачив, як біла облатка перетворювалась у багряне живе тіло. На устах Юлії вид прісного хліба перемінився у вид Тіла, а вид вина у вид Крові.

У сутінках, о п'ятій тридцять, у ту незвичайну п'ятницю ми дивились на Живе Тіло, що кривавило на її язиці, на Кров, яка наповнила уста і проступала на губах. Один корейський мирянин Себастьян прибув на святкування, на цю Службу і під час святого Причастя виміряв товщину тієї облатки, що перетворилась в устах

Юлії. Він мав при собі паличку, яку підніс до її уст. Облатка-серце була майже п'ять міліметрів завтовшки.

Пізно ввечері того ж самого дня, 22 вересня 1995 року, мені передали фотографії зі Служби Божої, яку ми тільки-но відслужили на імпровізованому престолі, який Юлія Кім спорудила з друзями на плато. На фотографії - Юлія Кім, сорокадев'ятилітня корейська мама і бабуся, яка від прадідів була буддисткою, але за

переконанням прийняла католицьку віру й охрестилася. З фотографії видно, як під час Причастя облатка на її язиці перетворилася у багряне живе тіло, що було схоже на людське серце. Ми збагнули справжню велич того чуда тільки тоді, коли побачили світлина.

У листопаді того ж таки 1995 року я показав фотографії дитячому лікарю Гелен Адамс. Вона відразу підтвердила, що тіло у формі серця на фото - справді серце немовляти.. Вона також підтвердила, що вигляд ліній вен та деякі інші ознаки вказують на те, що це дійсно людське серце, дитяче.

Це вперше людські очі побачили живе Серце Господа Нашого і Спаса Ісуса Христа, те Серце, що настільки полюбило світ, що принесло Себе у Жертву для того, аби ми могли жити і навіки не загинути.

Серця всіх, хто був присутній того пам'ятного вечора, сповнились однаковими почуттями: ми стали одним серцем, однією думкою.

Тільки через два місяці, у листопаді, я нарешті отримав текст послання Ісуса до Юлії під час того чудесного Причастя. Ті слова Ісуса підтвердили те, про що я раніше тільки здогадувався: *"Моя Мати у цю мить об'являє Моє Серце єпископові..."*

Те, що ми бачили того вересневого вечора - дійсно було Серце Ісусове. Спочатку в Кореї, а потім у Канаді, коли я показував фотографії тих подій, люди по-різному реагували на них: від зневіри, цинізму і байдужості - до мовчазного подиву цією небесною містерією, що стала виявом віри в Євхаристію у Католицькій Церкві, тайнства священства, навернення і християнства взагалі.

Мені довелось почути різні висловлювання: "Яка гидота", "Це фотограф спеціально все так підтасував". Закидали Юлії, як їй вдалося непомітно підмінити облатку шматком м'яса? Заперечували, що це є приватна об'ява і ніхто інший не повинен у це вірити? А інші говорили навпаки.

Перед нашим від'їздом з Кореї корейські бізнесмени запросили декого з громади Юлії на зустріч зі мною у Сеулі. Господиня дому була буддисткою. Вона вже дещо знала про християнське католицьке вчення, але коли почула мою розповідь і побачила знімки та відео, у той же день вирішила прийняти хрещення в Католицькій Церкві. Її приятелька кореянка-методистка відразу повірила в це чудо,

бо воно відповіло на всі її запитання і розвіяло сумніви щодо католицької Євхаристії і католицького священства, цілібату.

Натомість священники, бого-

Фігурка Матері Божої плаче кривавими сльозами. Півд. Корея, 24 жовтня 1989р.

слові, єпископи і деякі католицькі вірні, яким я показував ті фотографії - не повірили, і тому вигадували усілякі богословські теорії, сприймаючи з байдужістю чи з острахом ці нові об'явлення.

“Це - Моє Тіло, це - Моя Кров”, - сказав Ісус, розламуючи євхаристійний хліб і роздаючи Своїм апостолам. На Тайній Вечері Він виконав те, що обіцяв під час помноження риби і хліба на березі Тиверіядського озера. Ісус є Хлібом Життя.

“Хто прийде до Мене - не голодуватиме, хто повірить у Мене не матиме спраги ніколи” (Ів. 6, 35).

Ісус неодноразово повторював і наголошував, що Його Тіло - правдива пожива, а Його Кров - правдивий напій для Вічного Життя. Хто їстиме Його Тіло і питиме Його Кров, матиме Життя вічне у собі, і Він воскресить його в останній день.

Богослів'я і доктрина Католицької і Православної Церков донині навчають одного й того ж самого: хліб і вино перетворюються у Тіло і Кров Христа. Ця обітниця Христа видавалася безчестям для жидів і глупотою для народів. Такою її бачать ліберальні католики, богослови, деякі вірні, навіть дехто з священників. А протестанти і по сьогоднішній день вважають її ганебною.

Слова Христа виразні і недвозначні. Він від них ніколи не відмовлявся. Коли фарисеї і саддукеї відійшли від Ісуса і лише Його дванадцять апостолів залишились, тоді Він звернувся до апостолів із запитанням: *“Чи і ви Мене покинете?”*

З берегів Тиверіядського озера Ісус дивиться крізь віки в наші дні. І бачить, як ті, хто пізнав Його через Його Церкву сьогодні, відвертаються від Нього із зневірою і недовір'ям. Його Серце сповнене болем і з докором звернене до неомодерністів, інтелектуалів у Церкві: *“Чи і ви Мене покидаєте?”*

У тих словах до Юлії Він виливає всі почуття Свого Серця: *“Багато церковників, навчаючи про Мене, використовують складні аргументи і мудрування, забувають, що Євхаристія - Моя істинна сутність і захоплююча простота Моєї Євангелії, яку Я проголошую. Так чинити, то наче обкидати болотом простий люд”.*

З-поміж тих, хто бачив фотографії корейського чуда, чув про нього, бувають і такі, що висувають безглузді богословські аргументи; посилаються на постанови Тридентського Вселенського собору, який ствердив, що в Євхаристії Христос перебуває незмінним і прославленим Тілом, і потім запитують: як може Євхаристія кривавити чи перемінюватися в живе криваве тіло? А тим більше у живе серце? Зрештою, яка до-

цільність такого чуда? Історія Церкви налічує більше як 160 офіційно визнаних євхаристійних чуд. Розповім лише про два: чудо в Ланчано і Больсені в Італії.

На початку VII-го століття монах-василіанин в Ланчано (*біля К'єті, Італія*) правив Службу Божу. Після освячення його мучили сумніви, чи справді присутній Ісус під видами хліба і вина. У нього на очах облатка по краях перетворилась у живе тіло, а в центрі залишилась незмінною. Освячене вино перемінилось у багряну кров, яка з часом згорнулася у п'ять маленьких грудочок.

Та облатка і кров збереглися і донині. Папи свого часу підтвердили правдивість цього чуда. Вже в наші дні Апостольська столиця запросила науковців провести лабораторні дослідження. Газета “Обсерваторе Романо” від 3 квітня 1971 року опублікувала висновки досліджень. Вчені стверджують, що кров - дійсно людська кров, а тіло - дійсно людське тіло з тканин серцевого м'яза - міокарда. Та облатка і кров належать одній особі. Цьому чудові вже 1200 років. Папи Лев X, Клемент X і Лев XII підтвердили правдивість чуда і культ почитання чудесної облатки з Ланчано.

Друге чудо - подія з життя ієромонаха Петра з Праги, який жив в Італії. У період євхаристійних суперечок у XIII столітті ієромонах Петро правив Службу Божу при головному престолі у церкві св. Христини у Больсені в 1263 році. Йому не давали спокою сумніви про правдивість Євхаристії. Вимовляючи слова освячення над облаткою, він підніс її вгору. Прісний хліб перемінився у живе тіло, що дуже сильно кривавило. Вістка про це дійшла до Рима, і Папа Урбан VI, що перебував неподалік у місті Орвіето попросив принести йому чудесну облатку. Ніс її сам місцевий

єпископ. Папа поспішив йому назустріч. Зустрілися вони на мосту Сонця при в'їзді в Орвіето. Папа впав на коліна, щоб адорувати Євхаристійного Господа, криваве Євхаристійне Тіло, яке лежало на елетоні. Цей елетон зберігся для почитання вірних у соборі в Орвіето донині.

Наступного 1264 року в серпні Папа встановив свято Божого Тіла і попросив святого Тому з Аквіну написати службу свята. Пісні-гімни "О Салютаріс Гостія" і "Тантум Ерго", написані святим Томою. Церква визнала правдивість цих євхаристійних чуд і багатьох інших. І в нашому десятилітті вона визнала чудо кривавлячої Євхаристії у Венесуелі та в інших місцях.

Чудо, свідком якого я був, було десятим Євхаристійним чудом в житті Юлії. Спочатку з'являлися на плівках світлин зображення Євхаристії або чаші на синьому тлі, в тому місці, де стояла статуя Богородиці в Нажу, але це було видно тільки на фотографіях, які робили люди. Потім кілька разів, коли Юлія причащалася, облатка перемінювалась у кривавляче тіло. У листопаді 1994 року архієпископ Джованні Булайтіс, Папський пронуцій в Південній Кореї, бачив, як невидима рука (св. Микола, як потім пояснила Юлія), клала велику облатку їй в уста. Невдовзі архієпископ Булайтіс повернувся до Рима, щоб докладно доповісти Папі про події, свідком яких він був.

31 жовтня Юлія розмовляла наодинці з Папою, а також була присутня на Службі Божій, яку він відправляв. Коли Папа поклав облатку в уста Юлії, то вона вдруге перемінилась в живе тіло у вигляді дитячого серця.

Богослови висловлювали ще інший сумнів, що перешкоджав сприйняттю цих чуд, а саме: яка їх мета? Тут мусимо запитувати

Юлія Кім з чудотворною фігуркою Матері Божої

Самого Творця тих чудесних подій, а не Юлію чи мене. Бо хто ж ми є, - творіння, - щоб наказувати, що Він має чинити з євхаристійними чудами. Від великого співчуття до нас і до багатьох з тих, кому непереконливим видається католицьке вчення про Євхаристію, Сам Ісус подає небесне підтвердження, що Євхаристія є дійсно Тілом і Кров'ю Христа під видами хліба і вина. В Нажу Ісус спочатку явив нам чудо статуї Богородиці, яка з 30 червня 1985 року плаче кривавими сльозами, а тепер через євхаристійні чуда Він підтверджує правду католицького вчення про Євхаристію і одночасно всі послання, які подає нам через Юлію. Небо суворо нагадує людству і закликає до покаяння, щоб ми повернулись до джерела Божественного Милосердя, поки ще не пізно. Небесні чуда, а особливо євхаристійні - це останній заклик Божого Милосердя. Ісус справді хоче прощати і спасати нас. В цю останню годину, коли світ втрачає віру, коли поширюється безбожність, - над нашою землею нависли страшні кари. Особливо над тими, хто, не маючи віри, називає

себе католиком і християнином.

Звертаючись до Юлії, Ісус докоряє священникам: "Якщо б Мої священники, які щоденно правлять Службу Божу, справді вірили і намагалися пережити Мою присутність усім своїм серцем, вони почали б жити захоплюючим і чудесним таїнством Божої присутності. Численні душі були б освячені і почали б жити у Моєму милосердному Серці ласкою, що є понад будь-яку уяву".

Ісус оплакує розумування і брак живої любові: "Багато священників, які проповідують, що Я справді живий в Євхаристії, що Я присутній Тілом і Кров'ю, Душею і Божеством, - самі достеменно Мене не знають", - завершує Ісус, - "Поспішайте, жити життям побожним через молитву, жертви, покаяння, щоб зможете досягнути повну перемогу. Чиніть діла покаяння за огидні гріхи богохульства. Майте милосердя до Мене і Я буду мати Милосердя до вас. Сучасне безладдя мучить мене. Воно ранило Моє Серце і безперестанку ранило Серце Моєї Непорочної Матері".

Юлія розповіла, що під час Служби Божої, яку правив Папа, Богородиця сказала: "Ті видимі зміни в сьогоднішній Євхаристії підтверджують, що Ісус прийшов до вас через жертву святої Євхаристії, яка є жертвою на Голготі, щоб обмити гріхи світу у Його Найсвятішій Крові... Нехай всі знають, що Ісус Господь є дійсно присутній під час Жертвопринесення на Службі Божій".

Ми віримо, що кожна частинка і кожна краплина вина освячені, перемінюються у Тіло і Кров Господа.

У Нажу сталося ще інше чудо. Першим чудом було, коли субстанція вина і хліба перемінилась у субстанцію Тіла і Крові Ісуса Христа. А друге - самі види

хліба і вина перемінилися у види Тіла чи Серця і Крові, які також є знаками присутності Христа в Євхаристії. Всі ці надприродні явища може здійснювати лише Сам Господь в Таїнстві Євхаристії.

Ісус забажав перетворити облатку - символ Божественного хліба Життя - в Символ любові Його Серця. У XVII столітті Христос об'явив Своє Серце св. Маргариті Марії Алякок як таїнство любові. У наші дні Ісус хоче об'явити нам Своє Живе Серце, що настільки нас полюбило через ту об'яву власного Серця. Він об'являє вічну і живу любов Пресвятої Трійці, яка віддає Себе нам через вочлененого Ісуса. Ісус - вочленене Слово Боже, повнота любові, наче одне велике серце.

Його бажанням є перебувати в нас, і щоб ми перебували у Ньому, так як Він перебуває в Отці, а Отець в Ньому, у Своїй любові. І тим є Ісус в Таїнстві Пресвятої Євхаристії.

Сучасна італійська містичка Марія Вальторта (1887-1961) описує це таїнство любові у творі "Поема про Богочоловіка". Вона вкладає в уста святого Івана Богослова натхненні Провидінням слова про таїнство Христа - Вочлененого Сина Божого: "Ти перебуваєш в лоні Вогню Палаючого, віковичної любові Найсвятішої Трійці, Її природи, Її найглибшої сутності... Ти є другою особою невимовного таїнства, яким є Бог, яке я збагнув, тому що Господь Сам мене наблизив до Себе... Ти - Син Божий, ти

подібний до Отця. Ти - Бог, як і Дух Святий. Ти є центром Пресвятої Трійці. Якщо б Ти не був Любов'ю Отця і Любов'ю для Отця, тоді не було б Любові, Божественної Любові. І Боже-ство не було б Триєдиним, бо Йому бракувало б основного атрибута Бога - Його Любові".

... Ось та любов, яка віддає себе тим, хто бажає прийняти Євхаристійне Серце Ісуса - Божественну Жертову Любові.

† Роман Даниляк, титулярний єпископ Нісси.

Рим, 1 серпня, 1999р.

В день Перенесення Чесного і Животворящого Хреста.

Поетична сторінка

Продається тільки насіння

Якось одному юна — кові наснилося, що він опинився перед крам — ницею, у якій можна було купити усе.

— Я не можу втра — тити такої нагоди, — подумав.

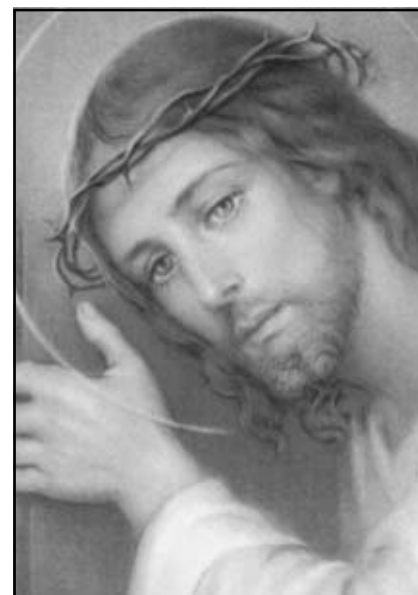
Увійшов всередину і помітив ангела, що стояв за прилавком.

— Що вам? — запитав ангел.

— Я б хотів, щоб на світі не було воєн, щоб ніхто нікого не вводив

в оману, щоб хворих та старих не кидали на — призволяще, щоб ніко — ли не плакали діти, щоб...

— Пробачте, — сказав ангел, перервавши цей перелік, — але ви мене не так зрозуміли. Я не продаю плодів, яких ви у мене просите; я продаю лишень насіння, з яких ви самі повинні виплекати ці плоди!

ФАТІМА

26 червня у Ватикані опубліковано новий текст "третьої Фатімської таємниці", отриманий у 1917 році трьома португальськими дітьми. Записала його одна із візjonerів Лусія душ Сантуш. Зараз їй 93 роки, 71 з яких вона є кармеліткою. Двоє інших візjonerів, яким явилася Божя Мати, Франциск і Жасінта, померли ще дітьми. У травні цього року їх беатифікував Святіший Отець Іван Павло II.

Треба сказати, що Фатімське послання відіграло особливу роль у житті Папи. Про це розповідає польський журналіст і письменник Чеслав Ришка у книзі "Фатіма, з'яви останніх часів", переклад якої готується до друку у видавництві "Добра книжка". Пропонуємо вашій увазі один із розділів цієї книжки.

Фатімські діти

У роки з'яв (1916-1917) до парафії у Фатімі входило біля 40 присілків, розкиданих серед гірського пасма С'єрра да Айре. Цю місцину населяли дуже убогі люди, які займалися переважно скотарством. На кам'янистих схилах, скупі покритих рослинністю, випасалися вівці і корови. В присілку Альюстрель, за 2 км від Фатіми, жила Лусія, донька Антонія душ Сантуша і Марії-Рози Марто, народжена 1907 року, а також молодший від неї на два роки брат Франциск. Діти виховувалися в глибокій побожності, часто відмовляли вервицю. Але тільки Лусія прийняла перше Святе Причастя. Треба сказати, що усі троє дітей нічим не вирізнялися з-поміж своїх ровесників. Були веселими і життєрадісними, в їхні щоденні обов'язки входило випасання овець, тож багато часу перебували на повітрі, любили бавитись.

Найстарша серед них, Лусія, була дівчиною дуже уважною і доброю. Не вирізнялася особливою вродою. Це була звичайна сільська дівчина, невисока, повненька, мала довге темне волосся, округле обличчя і великі вуста. Лише жваві карі очі свідчили про її енергійну вдачу і здатність керувати іншими.

Франциск мав світле волосся і темно-карі очі, лагідний вираз обличчя, був привітним і досить високим, як на свій вік. Любив природу, бавився ящірками і вужами, годував їх, наливаючи молоко у скельні ущелини. Підгодовував пташок, оберігав їхні гнізда від крадіїв яєць.

Фігура Фатімської Матері Божої

Наймолодша Жасінта була вродливою і досить вередливою дитиною. Любила все робити по-своєму, під час забави швидко ображалася, а помириться можна було, лише виконуючи її забаганки.

Діти надто відрізнялися характерами, тож зв'язувала їх не стільки дружба, як спільна праця і забава.

Поява Ангела Євхаристії

В квітні 1916 року Лусія, Жасінта і Франциск перебували з отарою в околицях Лока до Кабеко. Почався дощ. Діти забігли до оливкового гаю, і сховалися в печері. Коли дощ закінчився і засяло сонце, діти побачили Ангела, Божого Посланця. Було це знамення, яке передувало основній з'яві.

Діти були вражені. Раптом налетів сильний вітер і захитав деревами. Діти глянули вгору і над лісом, в напрямі на схід побачили білосніжне світло, яке набирало обрисів юнака, що сяяв у промінні сонця. Наблизившись, юнак промовив до них:

– Не лякайтеся. Я Ангел Миру. Помоліться зі мною, – і, ставши на коліна, припав чолом до землі. Діти повторяли услід за ним:

– Мій Боже! Вірю, люблю і надіюся на Тебе. Благаю прощення для тих, котрі не вірять, не люблять і не надіються на Тебе, – тричі промовивши ці слова, Ангел підвівся і сказав:

– Ось так і моліться. Серця Ісуса і Марії уважно прислухаються до ваших молитов, – і зник. Огорнені почуттям присутності Бога, діти мовчали.

Вдруге Ангел з'явився цього самого року, влітку, на обійсті батьків Лусії, побіч криниці, біля якої діти бавилися. В пам'яті Лусії закарбувалися слова Ангела, з якими він звернувся до дітей:

– Може, досить бавитись? Моліться! Моліться часто! Найсвятіші Серця Ісуса і Марії хочуть проявити до вас милосердя. Офіруйте безнастанно молитву і зречення Найвищому.

– Але чого маємо зректись? – запитала Лусія.

– Усього, що вам під силу. Складіть Богові офіру, як чин покути за гріхи, якими люди Його ображають і як благання за навернення грішників. Лише так здобудете мир для вашої країни. Я Ангел Охоронець Португалії. Насамперед прийміть з покорою терпіння, які Бог вам зішле, і здайтеся повністю на Його волю, – сказавши це, Ангел зник.

Десь наприкінці літа, чи на початку осені Ангел з'явився втретє, цього разу в печері Кабеко. В руках він тримав євхаристійну чашу і частичку, з якої стікала Кров. Коли Ангел став на коліна, чаша і частичка зависли в повітрі, а Божий Посланець тричі повторив молитву:

– Найсвятіша Трійце, Отче, Сину, Духу Святий, люблю Тебе глибоко і жертвую Тобі найцінніші Тіло, Кров, Душу і Божественність Ісуса Христа, що перебувають в усіх кивотах

світу для зберігання Найсвятіших Тайн. Жертвую як переблагання за зневаги, святотатства і байдужість, якими Тебе, Боже, ображають! Задля незліченних заслуг Твого Найсвятішого Серця і Непорочного Серця Марії благаю Тебе про навернення грішників.

Промовивши це, Ангел підвівся, взяв у руки частичку і чашу, подав Лусії частичку, а вміст чаші запропонував Жасінті та Францискові, промовляючи:

– Прийміть і пийте. Це Тіло і Кров Ісуса Христа, Який зазнав жакливих зневаг від невдячних людей. виправте їхній злочин і потіште свого Бога.

Тричі промовивши молитву до Найсвятішої Трійці, Ангел зник. Якийсь час діти стояли мов зачаровані, у владі Божої сили. Відтак поставали на коліна і промовляли молитви, які навчив їх Ангел.

З'ява Матері Божої

В неділю 13 травня 1917 року, приблизно через рік після з'яви Ангела, Лусія, Жасінта і Франциск випасали овець на луках Кова да Ірія за 2 км від дому. Небо того дня було особливо блакитним. Неподалік від пасовища діти встановили намет. Раптом побачили якийсь спалах. Були переконані, що то блискавка і що от-от почнеться злива. Швидко позганяли овець, а самі сховалися під кущем. Блиснуло ще раз. Перелякані діти вибігли з-під куща і зупинилися в задумі. Над ними у верхов'ї дуба з'явилася світляна куля, що набирала обрисів прекрасної жінки.

Її білосніжна постать сяяла яскравіше за сонце. Обличчя було невимовно прекрасним. Руки складені молитовно. Між пальців правої руки звисала вервиця. Проста біла сукня прикривала ступні. Такої ж довжини був накинтий поверх сукні плащ, що прикривав Її голову. Краї плаща виблискували, наче розшиті золотом. Пізніше Лусія напише, що *“навколо неї було сяйво, дзвінкіше за кришталекий келих, наповнений по вінця джерельною водою, коли він виблискує в гарячому промінні сонця”*.

– Не лякайтеся, – звернулася до дітей тихим, мелодійним голосом Ясна Пані. Зла вам не заподію.

Побачивши, що діти заспокоїлися, продовжувала:

— Я з'явилася з Неба. Хочу вас попросити, аби приходили на це місце протягом шести місяців, тринадцятого числа кожного місяця, о тій самій годині. Хто Я і чого від вас жадаю, скажу потім. Тоді з'явлюся всьоме, ще раз. Промовляйте щодня вервицю і приймайте з вдячністю усі терпіння, які зішле вам Бог. Після цих слів почала поволі віддалятися, аж зникла зовсім.

Вдруге Ясна Пані з'явилася 13 червня. Діти привели на місце з'яв близько 70 осіб. Бачити Пречистої вони не могли, однак зауважили, як вгинаються під Нею галузки дерева, на яких стояла, розмовляючи з дітьми.

Під час цієї з'яви Матір Божа сказала:

— Лусіє, ти повинна прийти сюди 13 числа наступного місяця, тож мусиш відтепер щодня промовляти п'ятдесят зерняток святої вервиці та навчитися читати. Про інше скажу пізніше.

На прохання дітей, аби Матір Божа забрала їх до Неба, відповіла:

— Жасінту і Франциска невдовзі заберу, але ти, Лусіє, залишишся тут ще на якийсь час. Ісус хоче, аби ти допомагала Йому плекати любов і шану до Мене. Хоче започаткувати набоженство до Мого Непорочного Серця.

Лусія не хотіла затримуватися довго на землі, на що Матір Божа відповіла:

— Доню, ти страждаєш. Але тримайся на душі. Ніколи тебе не покину. Моє Непорочне Серце буде твоїм захистом і дорогою, яка приведе Тебе до Бога.

Відтак Марія відкрила долоні, з яких струмувало світло. В цьому світлі діти побачили себе в Богові. Жасінта і Франциск стояли в промінні світла, що підносилося вгору; проміння, що оточувало Лусію, спливало вниз. Через праву долоню Марії діти побачили оповите терням Серце. Зрозуміли, що це Непорочне Серце Марії, зневажене гріхами людей, спрагле подяки і любові.

Третя фатімська таємниця

Третю частину таємниці об'явлено 13 липня 1917р. у Кова да Ірія, Фатіма.

“Пишу у душі послуху Тобі, мій Боже, адже Ти устами Його Екселенції Достойного Єпископа Лейрі та Твоєї і моєї Пресвятої Матері велиш чинити мені саме так.

Отож втретє ми побачили ліворуч над Пресвятою Дівою Ангела, що тримав у лівій руці вогненний меч. Палаючи, меч розсипав язики полум'я, які, здавалось, ось-ось підпалять світ. Та вони згасали, зіткнувшись із саявом, що струменіло з правиці Диви Марії. Правою рукою Ангел вказував на землю, грізно промовляючи: **“Покута, Покута, Покута!”** І ми побачили у безмежному світлі, що ним є Бог, “щось схоже на відображення у дзеркалі, коли повз нього проходять люди”. Ми помітили Єпископа, зодягнутого в біле, “здається, то був Святіший Отець”. Чимало інших єпископів, священників, ченців та черниць підіймалися на стрімку гору, на вершині якої височів величезний Хрест, збитий з необтесаних балок. Хрест скидався на коркове дерево, вкрите корою. Перш ніж дістатися туди, Святіший Отець пройшов великим напівзруйнованим містом. Ступав невпевнено, пригнічений болем і терпінням; йшов та молився за душі померлих, тіла яких надibuвав по дорозі. Коли ж він вибрався на вершину гори й клякнув біля підніжжя великого Хреста, воїни убили його, завдавши кілька смертельних ударів із вогнепальної зброї та луку. Так само один за одним загинули інші єпископи, священники, ченці та черниці, а також чимало світських: чоловіків та жінок із різним соціальним становищем. Під обидвома раменами Хреста виднілись два Ангели. Кожен з них тримав у руці кришталеву посудину, у яку стікала кров Мучеників, що нею освячуватимуть душі, котрі наближаються до Бога.”

Чеслав Ришка

3.01.1944р.

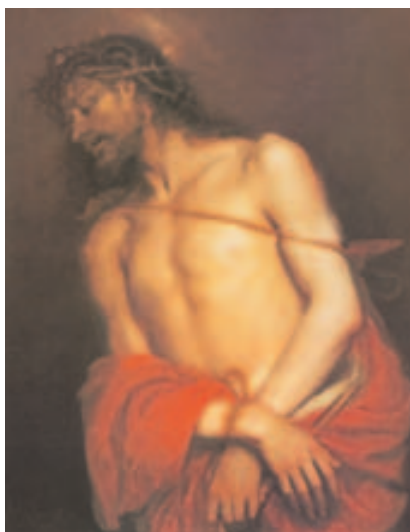
Переклад з польської
Неоніли Стефурак

Серце за серце

“Мені 18 років. Коли згадую своє колишнє життя, то стає страшно від однієї думки, що могло б зі мною статися, якби не зустріч з посланням Васули Риден. В п’ятнадцять років я відійшла від Церкви (хоча в душі вірила в Бога). Не зауважила, як щораз більше занурювалася в гріхи. Ніхто не був в змозі на мене добре вплинути, і я почала наслідувати злих людей. Вдома життя перетворилося на пекло: постійні конфлікти з батьками, сварки, непорозуміння... Не вміла стримувати свої емоції. У школі була милою до всіх, але в душі насміхалася з їхньої наївності, ненавиділа цілий клас. Через незнання життя опустилася на саме дно аморальності. З якогось часу усвідомила, що я нічого не вартую і що невірно зрозуміла світ у віці 15-16 років. Повністю зіпсула думку про себе близьких людей, тому й лицемірила. Перестала цінувати всі почуття, а особливо любов. Проте боялася, щоб мене хтось не скривдив. Врешті-решт зненавиділа себе, цілий світ і всіх людей, бо не могла контролювати своїх вчинків. Багато ночей проплакала, розмірковуючи, чому я така? Благала і просила у Бога помочі, але без віри. Свої смутки і терзання старалася забути в чомусь іншому. Почувалася самотньою. Упродовж двох років не ходила до сповіді. Через нагромадження в душі гріхів відчувала в собі щораз більший тягар. Увесь час перебувала в апатії. Почала шукати ліку, проте знала, що ніде його не знайду. Зневірилася в сенсі життя, хотіла вкоротити собі віку. Думала, що нема для мене порятунку, все одно піду до пекла. Не хотіла вже більше мучитися на тому світі лише задля того, щоб після смерті терпіти ще більше. На щастя, не вчинила самогубства, хоча до нього мало що бракувало.

Щось мене відштовхнуло, - налякалася пекельної темряви. Опісля вирішила: піду до сповіді, проте боялася, що священник мене вижене із храму. Відтак я просто зненавиділа це слово “любов”, хоча в глибині серця відчувала потребу у розмові з Богом... Яюсь мені приснився сон, в якому я продала душу дияволу. Увесь тиждень я не надавала цьому значення. Однак, коли в школі нам продемонстрували фільм про сатаністів, перелякалася по-справжньому. Усвідо-

Матео Серезо молодший
“Ессе Ното”, 17ст.

мила, що диявол в моєму тілі відчувається вільно, а я є **ніщо**. Взяла в руки Біблію. Не пам’ятаю, який саме фрагмент прочитала, але там йшла мова про прихід Господа, про потребу навернення, про те, що Він кожного любить... Щось дивне почало народжуватися в моєму серці... Не знаю, як це сталося, та коли прийшла додому, побачила на кухні книжку “Правдиве Життя в Богові”. Взяла в руки, почала читати, а згодом мое обличчя вкрилось слізьми... Дивно, невже Ісус любить мене, таку

грішницю... Ні, не може бути! В моєму серці почалася страхітлива боротьба: щось мене відштовхувало від тієї книжки, а щось притягувало. **Хтось** мені шепотів: не можеш читати цю книжку, бо ти - зла, негідна; **інший** голос благав: прошу, читай далі. Перемогла себе і продовжила читати далі. Це повторилося ще двічі. Несподівано відчула **чиюсь** присутність. Важко було читати про любов, котру я так зненавиділа. Нарешті усвідомила, скільки в мені зла. Найболючішим для мене був факт, що через мої гріхи страждав Ісус. Мої власні терпіння перестали бути для мене важливими. Як я могла так ранили Господа? Проплакала усю ніч. Вирішила вранці піти до священника на сповідь...”

Н. М. із м. В.

Намір: Дорогий читачу! Внутрішнє духовне життя людини - це не пустий звук, не вигадка теологів, а реальна присутність Бога чи Злого в душі кожної людини. Особливо важливо для кожного християнина вміти зберегти в своїй душі Божу освячуючу ласку, Божий мир, Божу радість... Та 18-тирічна дівчина стоїть вже на добрій дорозі, але їй доведеться ще багато боротися з наслідками того зла, яке вона колись впустила у свою душу... Чимало юних через елементарне незнання духовного життя чинять фатальні помилки у своєму молодому житті, бо бояться визнати свої гріхи, помилки перед священником на сповіді. Коли б вони знали, як нашого Господа болять їхні гріхи, гнітять те, що вони не поспішають з покаєнням до Його Милосердя... Відмовмо упродовж тижня “**Під Твою милість прибігаємо**” за навернення до Бога тієї української молоді, яка перебуває у важких духовних випробуваннях.

Жінка, одягнена в сонце

Продовження. Початок в №3.

Ось Та, котру так яскраво виокремили. Та, котрою стільки нехтують. Саме Вона є помазанням твоїх очей, бальзамом на твої рани, милосердним притулком твоїх благань, промовлених біля стіп Отця Предвічного, Посередницею і Посланицею твоєї душі. Слабка людина... Обранниця Мого Святого Духа - це Святиця Святині, обітована земля слабких і вбогих, відображення Мого вічного світла, Потішителька вашого Потішителя, твердиня у твоїх болях...

Що може сказати людина? На що вона спроможна, якщо покладається тільки на власні сили? Чи зуміє відкрити небесне у своєму підупалому тілі, створеному всемогутньою Рукою Мого Отця, коли її душу обтяжує гріх?

Людино, ти послуговуєшся власним розумом, розумом, позбавленим світла, мудрості. Відкрий серце. Тоді усі таємниці, котрі здаються тобі неосяжними, заясніють для тебе в Моєму Божественному Тричі Святому Світлі. Лише тоді ти усвідомиш, хто Вона - Жінка, одягнена в сонце. Саме тоді уся твоя істота зрине у піднебесся, а серце огорне радість і захоплення, з твоїх очей спаде заслона, і ти побачиш Благословенне Серце сердець благословених. Найсвятіше зі святих, Серце Незрівнянне, що палає безмежною любов'ю - вогнем жагучим і ясним.

У цю мить, Мій приятелю, зрозумієш, яка Вона - та Цнота і як у тому Повному Чеснот Дівичому Серці Я, Бог, став Богом - людиною. Побачиш Матір твого Спасителя, Матір пророків, Матір учнів, Матір харизматиків, Матір перемоги і безмежних ласк, Матір незрівняного Відкуплення, Виноградник Правдивого Виноградного Куща, Дорогу Дороги, яка веде увесь світ до Мене, широко відкри-

ту Брату, крізь яку усі увійдуть до Неба і отримають життя вічне.

Ти зауважила, яке чуйне Моє Серце; Воно завжди вирізняє Її Серце? Як же можу відмовити Серцю, котре носило вашого Царя? Вірні, почитайте Її Серце, бо, віддаючи честь Йому, ви Мене вшановуєте. Коли Її пізнаєте, наречете Її гідною подиву Царицею. Створіння, піднеси угору очі, споглядай Її Серце, Я обіцяю: ти ніколи не перестанеш променіти. Твоє серце піднесеться до полум'я Її Серця і, тремтячи з радості та задоволення, ти зануришся у Нього так, як занурюються в океан любові. Багатства Її Серця такі великі, як море, котре пливе до тебе, а ти - до того моря. Всі багатства небес і землі спочивають в Її Серці, й все це може належати тобі.

Ніч знову огортає твій розум і серце. Встань! Встань і піднеси очі до променистої візії Її Серця. Скільки пророків прагнуло побачити його, проте так ніколи й не споглядали. Встань і заспівай новий гімн на славу Найсвятішої Трійці. Співай так: *“Браття і сестри, прийдіть! Нехай нас огорне Покров Ласки Тієї, котра є повна благодаті. Прийдіть, нехай нас покрие Сяйво Цариці. Ходімо, нехай нас покрие тінь Тієї, котру отинив Святий Дух.”*

Ти чула, що народи придуть до Її Світла і царі прибудуть до Її ясності, що засяє, коли нарешті затріумфує Її Серце разом з Моїм? Це таємниця для багатих, для вбогих же і покірних - це бажане Благословення...

О, прийдіть! Допоки вас не захлеснув потоп гріха! Увійдіть у той Ковчег, котрий вас захистить. Не чиніть, як ваші предки за часів Ноя. Увійдіть у Ковчег і врятуєтесь від бурхливих вод гріха і смерті. Прийдіть, і завдяки набоженству,

Алонсо Мігель де Тобар
“Непорочна Діва”, 17 ст. Іспанія

яке матимете до Неї, станете обіцаними дітьми Посередниці. Через набоженство до Неї, віддаєтесь Мені. Кожне набоженство, у якому почитаєте Її Серце, підноситься й до Мене, адже наша єдність досконала. Саме завдяки такому набоженству, в його світлі ви збагнете усі Мої настанови. Її Серце скеровуватиме ваші кроки, вас вестиме за руку сама Оселя Ласк. Якими ж станете благословеними, звернувшись до набоженства, що вшановує Її Серце! Прийдіть до Тієї Благословенної, котра з материнською любов'ю вказує Своїм дітям дорогу до Неба. Прийдіть до Співвідкупительки, що співділає з вашим Відкупителем, Серце котрої, палаючи Любов'ю, жертвувалося і було прошите мечем болю через вас. Прийдіть, вшануйте це Серце, що променіє, як світильник. Воно палає поряд з Моїм Серцем.

Коли говоримо: *“Навіщо*

Діти Непорочної

нам Її Серце”, - це все одно, що сказати: “Не потрібно нам Серця Господа!” Знай, слабка людино, Моє Найсвятіше Серце і Непорочне Серце вашої Матері, ті Два Божественні Серця становлять єдине ціле. Урочисто проголошую тобі: “Якщо пізнаєш Її Серце, ти не тільки здобудеш Моє Серце, але й Серце Отця”. Хіба Я не казав тобі, що Я перебуваю в Отці, а Отець в Мені, тож і Моє Серце б’ється в Отці, а Його Серце – в Моєму. Твердити, що Ми не становимо Одне ціле – значить заперечити Моєму Слову. Не стань невірником свого розуму, не дозволяй аргументам цього світу перемогти тебе. Невже серце якогось створіння може дорівнятися до Серця Марії? Не існує серця бодай схожого на Маріїне. Досконале від першої миті. Непорочне і повне Ласки від народження. Воно перевищує ласкою ласки, що ними Мої Ангели наділяють інших істот. Саме тому Ангели наввипередки запитували один одного: “Хто Вона? Хто криється за цим серпанком?” Чому вершини гір низько схиляються, віддаючи Їй поклін, коли Вона проходить повз них? Хто Вона, Та без жодної плями на Серці, Та, котра так до вподоби Богові? “Бачиш, як усяке створіння Боже опускає очі, коли Вона проходить?” “Хто Вона, Та, котра живить землі Своїми ласками, немов Джерело, немов криниця води живої? Хто Вона? Її Серце, таке чисте, по вінця, сповнене любов’ю Божою, Воно прагне Бога і вдень, і вночі, Воно досконало з’єднане з Найвищим?” “Хто Вона та Діва? Чому, незважаючи на таке величезне багатство чеснот і ласк, Вона така покійна? Чому Найвищий Бог ніколи не спускає з Неї Очей?”

Ангели поринули у мовчання, в адорацію, не вистачало їм слів.. Саме в тому Серці, в тому Безмірі ласки Я виявив Свою силу. Творець неба і землі, Творець ласки віднайшов Своє Небо в тому Небі, Свою Ласку в Ласці і прийняв спосіб життя невірника. Увійшов у Чудесну Покору, щоб служити, а не, щоб Мені служили. Я, Відкупитель всього людства, обіцяний Месія, увійшов у бездоганний відбиток Мого Найсвятішого Серця, щоб поділитися болями, стражданнями, радощами, терпінням, мучеництвом, зрадами, агоніями, бичуванням, прибиттям і розп’яттям. Наші Два Серця спільно вершили винагородження. Усі хвилини, котрі Моя Мати провела на землі, стали достойним гімном любові, милосердя, покори і чистоти. Скарб Моїх скарбів. Прийшов у те Святе Серце, котре було образом і подобою Мого Найсвятішого Серця, щоб стати Богом-Людиною, щоб ступати Її слідами, щоб пізніше Вона йшла за Мною. Вона і Я ділили навіть Хрест. Зв’язок Наш був такий глибокий і досконалий, що не потрібні були нам слова: єдиним і винятковим джерелом спілкування були Наші Серця. Я не мусів переказувати Їй Моїх слів і думок, висловлених за час Нашої розлуки. У найвищій силі Мого Святого Духа Вона усе знала, відчу-

вала все завдяки Своему дівочому Серцю, бо мала Бога і Богові належала.

Її щоденною поживою була воля Отця Предвічного. О, створіння! Я глибоко здивований, що серед вас так багато нехтують Її Серцем! Мої Ангели тремтять при згадці про день, коли Я виголошу вину тих людей! Проте для вас, хто Її почитав і любив, брама Її Серця завжди буде відкрита; крізь неї увійдете до Неба. До таких Я промовлятиму: “Іди! Твоя любов до Неї на землі була такою великою, що нині можеш увійти у свою оселю та в доземному поклоні віддати честь перед Моєю Святою Святиною”.

Створіння, знайте, Великий Знак на небі – Жінка, одягнена в Сонце, Знак, котрий паралізує демонів, Великий Знак, котрий ясніє на небесах, лякаючи пекельну Безодню, - це не що інше як Моя Мати. Я підніс Пресвяту Діву над пекельним проваллям, щоб стала Вона для вас вогненным стовпом, що скеровуватиме наші кроки уночі, а вдень заясніє Сонцем, яке освітить страхітливі прірви. У день, коли Святий Дух зачав Мене в Її Дівочому Лоні, усіх демонів охопила тривога. Тим часом у Небі величезні полчища небесних військ величали Бога, співаючи: “Хвала Богові на небесах, мир люду Його”. Саме так Я зійшов з Неба в Небо, з Мого Трону на Мій Трон... Прийшов туди, де кожна чеснота розцвітала, зачаровуючи Моє Найсвятіше Серце чудесним ароматом Її довершеної любові. Серце Моєї Досконалої Матері незрівнянне. Воно сповнене подяки... Її Серце від миті Її Непорочного Зачаття було неустанною молитвою, винагороджувальним кадилом, безперервною адорацією Бога. Вона - Мій Виноградник, який доглядала уміла рука Мого Отця, щоб Правдива Виноградна Лоза запустила коріння в Її глибини.

Прийдіть до Серця вашої Благословенної Матері, яке сяє, немов день. Прийдіть прийняти Її ласки, вони бо незліченні. Вони виблискують, як проміння, що струменіє з Її Рук. Моє Серце, повне ласк і правди, стало тілом в Її дівочому Лоні, сповненому ласки і правди. І тепер Обидва Наші Серця, з’єднані в Одне, переможуть страждання не фізичною силою, не міццю броні, а любов’ю і жертвою...

Васула Риден

Переклад з польської Оксани Швед

ПРЕМУДРІСТЬ БОЖА

*“Знання від людей,
мудрість просто з неба спадає.”*

Ян Твардовський

Либонь мудрість і глупота так само міцно переплелися в людському умі, як зло і добро – в людському серці.

Якось п'ятирічна дівчинка Евеліна запитала свого дорослого родича Андрія:

– Скажи, а ти мудрий?

Це запитання дуже здивувало Андрія, бо він відповідав цій дитині вже не на одне запитання. Але такого не сподівався.

Очі дівчинки із зацікавленням чекали відповіді.

Андрій відповів:

– Стараюся бути мудрим, Евелінко.

Однак така відповідь дівчинку не задовільнила і вона знову запитала:

– А кожна людина мусять бути мудрою?..

Так, мабуть, то добре, коли людина мудра. Але кожен повинен в першу чергу сам себе спитати про це. Наприклад: чи вів я сьогодні себе розумно, чи не обдував, не образив кого-небудь, чи якесь вульгарне слово не злетіло з моїх вуст, чи не прогнівив я Бога своїми думками і вчинками?

Справжньою проблемою, яка хвилює кожную мислячу істоту, залишається питання про сенс життя. Мій сьогодні-

шній день? Аналізуємо його чи ні? Мабуть, що ні. А якщо й аналізуємо, то дуже і дуже зрідка. Про таке не думаємо, біжимо, поспішаємо, не вистачає нам часу, обмаль грошей, море справ, погане здоров'я. Але ніхто не скаржиться, що йому мало ... розуму! Всі певні того, що чого-чого, а розуму мають стільки, хоч відбавляй!

Чи не кожна добре виконана праця показує нам, що не можна бути добрим вчителем, вихователем, лікарем чи звичайним працівником, не будучи розважною, мудрою людиною.

Однак у поточному мисленні прийнято вважати, що мудра людина - то та, скажімо, яка знає багато мов, має багато наукових титулів, вміє понад міру зарадити собі, проявляє життєву спритність, здатна заробити чималі гроші, і, хай Бог боронить, вміє багато і безкарно красти - бо й таких нині мають за мудрих?!

Мудрість і знання стоять далеко не на одному рівні понять. Наприклад, ерудиція – ще не означає мудрість.

Знання – це лише володіння певним запасом книжкової інформації, фактів, обізнаності; воно набувається у процесі навчання або дослідження, пізнання дійсності.

Мудрість – щось відмінне від ученості, вона не випливає із суми знань, але є умінням ясного бачення життєвої ситуації, правильної оцінки подій.

Мудрість і моральна, і

*Роман Петрик. Церква Пресвятої Богородиці.
Ніагара, Канада, 1995р.*

Богдан Сойка. Портрет Омеляна Гойди

робити з тим, що знає. До того ж мудрість покірніша від знання і свідомо того, що знає небагато, недостатньо...

Славна Соломонова мудрість не була чисто людською. Він знався на ботаніці, зоології, був науковцем, політичним діячем, торговцем, послом, моралістом, але коли відвідував Гівеон, просив у Бога мудрості: *“Дай рабові твоєму розумне серце”* (І Цар. 3, 9).

Розвиток мудрості поглиблюється завдяки пізнанню Божої мудрості яко дару Святого Духа.

Єдине джерело мудрості - Біблія, книга про Бога і про людину, - веде до самопізнання, до основ світобудови. Серце і розум людини – одвічні співники в осягненні мудрості, не дивлячись на те, що вони постійно борються між собою. Однак там, де ця боротьба починає поступатися любові, народжується святість – геній серця.

В Новому Завіті Сам Ісус Христос, як каже Святий Павло, *“став нам мудрістю від Бога”* (І Кор. 1, 30).

Божественну Мудрість Господа слід розглядати як єдине джерело всякої мудрості, всякого світла у цьому світі, як Дар Його Духа.

Мудрість серця, просякненого благодаттю, є наслідком осяяння Божим світлом. Східні Отці Церкви навчають, що все у цьому світі є відблиском багатогранної Премудрості Божої.

Єп. Станіслав Падезький

практична водночас. Знання, як правило, вузьке, галузеве, обмежене певними правилами, а мудрість цілісна, далекоглядна, завбачлива. Мабуть, траплялося нам зустріти в житті людину, яка не закінчувала поважних інститутів, не займала високих посад, не сліпала над купами книжок, але яка влучно та легко могла дати мудру пораду і вчасно прийти на допомогу. Саме наукове звання ще не є ознакою муд-

рості - так само, як неповна освіта не мусить бути ознакою відсутності мудрості. Хтось сказав не без підстави, що найнебезпечнішим є освічений дурень.

Дійсно, освіта без уміння використати знання на добро, а ще вражена зарозумілістю та гординею може бути згубна.

Мудрість від знання відрізняється головним чином тим, що вона не тільки знає, але також знає навіщо знає і що

Чи збанкрутувало християнство?

Бути християнином! Чи ми розуміємо важливість цього факту? Ангел звістив народження Христа Господа, проголошуючи: *“Не бійтеся, бо ото голошу вам велику радість, яка буде всім людям, бо народився сьогодні Спаситель”* (Лк. 10, 11). А чи став Христос людською радістю і скарбом? Чи міг би св. Павло і сьогодні сказати: *“Ісус Христос вчора і сьогодні той самий і навіки”* (Евр. 13, 8). Чи мають рацію ті, котрі стверджують, що християнство занепадає, що воно збанкрутувало?

Без сумніву, у сьогоднішньому людському житті чогось не вистачає, ми страждаємо на якусь духовну недугу. Сучасна суспільна система похитнулася у своїх основах, зло широко розлилось по світі. Чого нам не вистачає? Невже християнство занепадо, не вже людське суспільство, відрікшись від вчення Христового, почало розкладатися? Невже зло полягає у тому, що ми християни, а може у тому, що нехтуємо християнськими засадами?

І. Сьогоднішній світ далекий від Христа!

Світ з Христом або без Нього! Світ з Богом або без Бога! Це основні проблеми сьогодення. Щоб зрозуміти ці проблеми, слід зупинитися на двох сумних фактах. Передусім мусимо, на жаль,

констатувати сумну дійсність: серед людей, народжених у християнстві, людей охрещених, тих, що визнають Христа, чимало збайдужілих до віри, чимало нехтують заповідями Божими та церковними настановами. Кількість християн велика, але небагато заслуговує на цю назву!

Якщо китаєць або негр, подорожуючи по європейських містах, добре вивчить наше життя, то чи віднайде у нас духа Христового? Чи християнські ідеали віддзеркалюються в нашій літературі, театрах, кіно, газетах, розважальних клубах, торгівлі, на фабриках, в лікарнях? Що ми знаємо про подружжя, про моду, про щоденні справи? Чи насамперед керуємося християнськими засадами?!

Багато з нас у приватному житті почувати-муть себе християнами, але назовні соромимося проявити свої переконання, передплачуємо пресу, ворожу християнству, не боремося за основи віри, боїмося стати на захист Церкви на політичному і суспільному полі.

У чому причина релігійної байдужості? Мабуть, у тому, що люди не намагаються зрозуміти Христа! Ті, що сьогодні байдуже ставляться до віри, якщо б тільки добре пізнали Христа, напевно, стали би ревними Його послідовниками.

Причина релігійної байдужості багатьох криється в тому, що вони не знають ані Христа, ані Його науки. Але це не повинно нас відлякувати від наслідування Христа. Не приставаймо до тих, про яких Шекспір сказав, що вони більше цінять золоту пилюку, ніж запилене золото. Браття! Не зневірйтеся від упадків і бездуховності деяких християн, вони бо тільки люди! Тому не падайте духом і не зрікайтеся Христа! Якось одна пані, не знаючи безмірних глибин Христової любові, скаржилася: *“Християнство – це нудне правило, суха*

Свято в селі Потеличі, Рава-Руського повіту, поч. 20 ст.

На прощі в с. Страдч, Яворівського р-н, кін. 20 ст.

догма, розумування.” Інтелектуал нарікає: “Християнство сповнене сентиментальності, романтизму”. Така людина не пізнала гнучкої логіки католицької філософії.

Інший говорить: “Не можу бути християнином, бо ваш Бог – це жорстокий, немилосердний суддя, який не принесе мені умиротворення!”. Хто так вважає, не знає, що Христос не тільки строгий суддя, але й милосердний Отець, що прийшов на світ віднайти те, що загинуло.

Четвертий твердить: “Не бажаю бути християнином, бо бачу, що християни не живуть за заповідями Божими; не хочу, щоб і мене спіткала подібна доля”.

Брате! Невже ти не можеш стати кращим християнином? Адже християнство наказує не тільки молитись, але й наслідувати Христа, стати подібним до Бога?! Даремна твоя молитва, якщо ти не виконуєш заповіді Божі.

Ось перший висновок: ті, які називають себе християнами, часто далекі від християнського ідеалу.

Проте, крім байдужих до віри, ще багато таких, які відкрито бунтують проти Бога. Маю на думці не нашу Західну Україну, хоча після більшовиків чимало і в нас таких - говорю про інші країни Європи, де антирелігійна пропаганда вже стала фундаментом суспільного життя.

На першому плані колись стояла більшовицька Росія, де майже всі церкви нищились, розвалювались, церковне майно грабувалось. Єпископів, священиків, монахів арештовували, розстрілювали. Про Бога не вільно було говорити. Антирелігійна пропаганда велась у школах, інститутах, університетах, на всіх фабриках, заводах, в театрах, кіно, видавництвах.

Але не думаймо, що таке діялось тільки в більшовицькій Росії! Майже в кожній європейській

державі існує менш-більш подібна пропаганда проти Бога. Просто не віриться, що в Європі донедавна виходило біля 60 видань для молоді, які пропагували безбожництво.

Браття! Якщо для нас Ім'я Боже святе, то хіба такі факти не викликають у нас справедливого обурення? Сучасне безбожництво - це не філософські висновки Вольтера чи Ніцше, але політично-суспільна система, яка впливає на свідомість мільйонів людей. Пізнаючи такі страшні речі і бачачи навколо себе таку поведінку християн, суперечну з Христовими засадами, можемо задати собі запитання: чи християнство збанкрутувало?

Ні! Християнство не збанкрутувало, але людство, яке зреклося Ісуса Христа, засуджене на згубу. Так, як жиди, які замордували Спасителя, стали вигнанцями у світі, так і людство, яке відреклося від Христа, блукає по роздоріжжях.

II. “Без Христа не дамо собі ради!”

Знаєте, хто так влучно окреслив вище сказане? Один англійський промовець 2 листопада 1931 року. Саме тоді Англія відзначала річницю перемир'я; з тієї нагоди молилися за тих, хто загинув під час Першої світової війни. В Лондоні і більших англійських містах панував святковий настрій. На площах міст спорудили тимчасові могили героїв і прикрасили їх квітами. Коли годинник на будинку парламенту вибив одинадцяту годину, на відголос гарматного вистрілу в Лондоні, в усій Англії двохвилинним мовчанням вшановано пам'ять героїв і підписання Версальського договору. Зупинились трамваї, автобуси, фабрики - настала двохвилинна тиша. На одному із віч прозвучали слова: “Якщо б світ керувався Христовою наукою, кожний був би щасливий”.

Варто задуматись над цими словами, бо в них криється об'єктивна правда: якщо б ми наслідували Христа, були би щасливими, але через те, що Його покинули, ми нещасливі.

Християнство - релігія миру, радості, щастя, повноти життя, чого нині так бракує світові, бо не впроваджуються в життя християнські засади. Ні, християнство не збанкрутувало!

Христос є “Царем миру”. Під час Його народження ангели сповістили мир людям доброї волі. Ісус Сам обіцяв людям мир. Його улюбленим привітанням було: “**Мир вам!**”.

Якщо б ми справді були християнами, то світ став би невпізнанно кращим. І тоді слова св. Павла набували би у щоденному житті християн глибокого сенсу: “Любов ваша нехай буде

нелицемерна; ненавидівши зло, приставайте до добра. Любіть один одного братньою любов'ю. Пошаною один одного випереджуйте. В ревності не будьте ліниві, духом горіть, Господеві служіть; веселі в надії, в горі терпеливі, в молитві витривалі... Радуйтеся з тими, що радуються; плачте з тими, що плачуть... Коли можливо, оскільки це від вас залежить, будьте з усіма людьми в мирі..." (Рм. 12, 9-19).

На жаль, які далекі ми від цього ідеалу! Але в такому разі не стверджуймо, що християнство збанкрутувало!

Маріївська дружина церкви Св. Онуфрія на Хресній Дорозі в с.Страдч

Свобода завжди була вимірним ідеалом для людини, жодній ідеї людство не приносило стільки кривавих жертв упродовж віків. Тільки та свобода гідна людини, яка узгоджується із законами природи і вічними законами Бога, без цього не можна уявити собі ані свободи особистості, ані суспільства.

Що ж дивного, що сьогоднішній світ, шануючи розбещену свободу, котиться в прірву? Човен без керманіча, відданий на волю хвиль, безумовно потоне!

"Що ще може дати Христос сучасній людині?" - запитує багато людей. *"Нічого!"* - чути у відповідь. *"Сучасну людину можна переконати усім чим завгодно, лише не Христом"*, - стверджує багато скептиків.

Чи це так? О, ні! Сучасна людина не задовільняється самою технікою. Вона бажає чогось більшого! Після Першої світової війни вийшла з

друку книжка італійського автора Джованні Папіні. Автор десятки літ провів в темряві невіри і з особливою приємністю кпив собі з Христа. Коли вичерпався в нього арсенал підлості і злої волі, схаменувся, спинившись перед страшною пустою душою, і 15 місяців провів на самоті, де знайшов спокій душі і Христа; там написав нову книжку про Христа. Навернення письменника є красномовним прикладом вродженої туги людини за Богом.

* * *

Маю сильну віру в Ісуса Христа! Це не сентиментальність, не втеча від світу, сила, яка формує людину, жертвність, яка поборює гріх, радість, яка дає відчуття повноти життя. Скільки разів свідомо повторюю слова Символу віри: *"Вірую... в Ісуса Христа"*, стільки разів озивається в мені неоціненне прагнення і сила надприродного світу. Усвідомлюю, ким є для мене Син Божий, Спаситель, Добрий Пастир, Пресвята Діва Марія, Вифлеєм, Тавор, Голгота, Різдво Христове, Великдень, Воскресіння...

Моя віра - це не почуття, яке проминає, настрої, який розпливається суб'єктивними мріями в хмарах. О, ні! Віра моя - це усвідомлення існування Богочоловіка, то Христос, який жив серед нас, терпів, умер і воскрес, перед яким на колінах молюсь: *"Господи, я був спраглий, та мутною водою*

хотів втамувати спрагу, але тепер приходжу до Тебе - джерела води живої!"

Господи, я втомився і на придорожнє каміння схилив голову, але тепер тулю свою змучену душу до Твоїх грудей.

Господи, даремно ганявся я за красою, шукав щастя в зрадливих почуттях, я переконався, що тільки Ти єдина Краса і Вічне Щастя.

Христе, Спасителю, не опускай нас, нужденних, спраглих щастя, зволь нам вдихатись у Тебе, черпати радість і щастя, просвічує нас серед темряви ночі, збережи від гріховної гнилизни і наповни вічною любов'ю Твого Пресвятого Серця!"

о. Петро Герилук-Купчинський, ЗСД

ВІН Є БОЖИМ ДАРОМ

23 вересня минає 32 роки від дня смерті блаженного о. Піо

Дякуємо Господу за дар блаженного о. Піо, що став знаменням Божої ласки для людей кінця двадцятого століття. Ми стали очевидцями агонії цього століття. А було воно переповнене протиріччями і трагедіями, болем і кров'ю. Мабуть, за всі попередні віки Христової ери не винищено стільки людей, як у ХХ столітті.

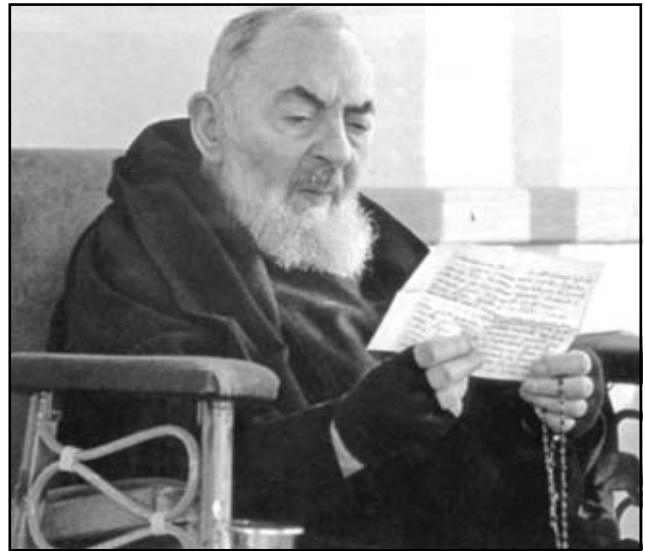
Блаженний о. Піо був Посланцем Господа. Через нього Творець показав цинічному, повному скептицизму і враженому безбожництвом людству незнищенні реалії Духа. Обдарований дивним умінням бачити діла Божі і глибини найпотаємніших закутків людської душі, відбудовував, відновлював знівечену, забруднену віками живу іко-

ну – людину, створену на подобу Божу. Як зрячий поводити, що веде за руку сліпого – так о. Піо виводив осліплених безвір'ям людей на дорогу, що веде до Бога, бо тільки Господь міг відкрити світло їхнім очам, міг дати відчуття того, що вони є Божими дітьми, і тільки в Його батьківській, Отчій любові можуть знайти свій порятунк, захист, тепло – життя вічне. Але для цього потрібно мати сокрушення, покірне, очищене каяттям серце.

Беатифікація о. Піо – це не тільки свідчення вивищування людини, священика або монаха, але насамперед це визнання Божої ласки, її діяння в людині. Власне, хто такий святий?

Одного разу бабуся з онуком прийшли до чудового готичного храму. Дитина з цікавістю роздивлялася довкола, глянула вгору на кольорові вітражі.

- Бабцю, а хто це?
- показувала пальчиком на зображення святого.
- Це святий.
- А в другому вікні, ліворуч?

Отець Піо під час читання листа

- Це теж святий, сину...

І згодом на запитання катехитки: "Хто такий святий?" хлопчик, згадавши про вітражі в храмі, відповів:

- Це людина, через яку світить сонце...

Людина, крізь яку світить сонце. Боже світло. Божа святість, що пронизує душі й тіла святих, - і стають вони, немов ліхтарі посеред темної ночі. Пам'ятники блаженному о. Піо, що подекуди зводяться, - це передусім монументи слави Господу, яка промовляла з ества блаженного, як з потужного гучномовця. І почув цілий світ. І багато навернулося. Монах із стигмами став пам'ятником і цим теж засвідчив святу Божу присутність на землі, бо вона у Його постаті вічно перебуватиме... Багатьом геніям ставляться пам'ятники за їх великі діла. Мікеланджело, наприклад, був одержимий лінією і формою, Шекспір зачарований словом, Бетховен

о. Піо ніколи не розлучався з вервицею

Сан Джованні Ротондо. Келія, в котрій жив і помер о. Піо

закоханий у звуки. Отець Піо – це геній серця, що жив Богом. Він був захоплений добротою і милосердям Господа, приголомшений Його Любов'ю – розіп'ятою, але животворящою, поруч з якою бліднуть і навіть втрачають свою силу всі твори мистецтва. І ця Господня Любов різбила на живому тілі Монаха криваві рани - мучеництво переростало у дар, у таку дивну ласку Божу!

Ісус розіп'ятий постійно нагадує нам: *“Маєш сумніви щодо Моєї Любові? Дивись на Мене. Бачиш моє пробите Серце? Так різьбить тіло любов”*. На дорозі до Бога отець Піо пережив чудо стигматів - бо так різьбить тіло

любов! Як слуга ласки і милосердя, о. Піо допомагав усвідомити людям, що Бог є люблячим Батьком, який безустанно обіймає блудного сина. А дверима, крізь які сходить на нас любов Божа, є Серце Його Сина, пробите списом на Хресті.

Отець Піо живив глибокий культ до Божого Серця і цю набожність рекомендував своїм духовним дітям. В Старому Завіті носіями особливих Дарів Святого Духа були пророки. Ми звикли думати про пророків, як про таких, які віщували майбутнє. Насправді це їхнє другорядне призначення. Воно не виражає найголовнішого. Пророки, - це, насампе-

ред, люди, які говорили з Божого натхнення, переказували і оголошували Божу волю, в Ім'я Господнє зцілювали, закликали до вірності, покаєння, нагадували, картали, рятували - будили сумління народу. Отець Піо був пророком. Особливим. Вивищеним через біль стигм, через терпіння болу упродовж цілого життя. Ніби взяв і відірвав своє розп'яте тіло від хреста й пішов поміж люди, аби лікувати їхні душі й тіла своїми ранами. А витримав той біль лише тому, що йшов на Голос Божий...

Єп. Станіслав Падевський

Діти Непорочної

Цариця Усіх Народів

25 березня 1945 року, на Благовіщення, Матір Божа з'явилася простій жінці з Амстердама Іді Пеердеман. Це була перша із 60-ти з'яв. Ці об'явлення продовжувались до 1959 року і стали відомими як послання Цариці Усіх Народів.

У посланнях Матір Божа неуханно наголошує на значенні Спасителя і Хреста. Вона стверджує, що правдивий мир запанує лише тоді, коли людство повернеться до єдиного Спасителя, Ісуса Христа. Тільки життя, згідне з Божими заповідями, і уміння беззастережно віддати себе Ісусові в молитві, можуть принести світові спасіння. Після урочистого проголошення догмату **“Внебовзяття Діви Марії”** 1 листопада 1950 року Пречиста Діва Марія з'являється провидиці, стоячи на земній кулі як Цариця, **Мати Усіх Народів**. 11 лютого Непорочна Марія переказує їй молитву, адресовану Господеві нашому Ісусу Христу, і просить поширити її по всій землі. Разом з Її образом в молитві звучить прохання про прихід Святого Духа. Молитва і образ повинні служити утвердженню нової догматичної правди про Марію як Співвипкупительку, Посередницю і Посланницю. Та правда породить чимало суперечок і спротивів, проте вона започаткує нову епоху для людства. У багатьох Своїх посланнях Матір Божа попереджає Римо-Католицьку Церкву про небезпеки, котрі їй загрожують. Вона надає великого значення великодушності та любові і просить, щоб люди багато молилися, чинили покаяння, зло перемагали добром, бо Царство Боже ближче, ніж коли-небудь. Марія закликає усіх християн з'єднатися і вийти з хрестом в руках супроти всяких труднощів і небезпек. В останніх посланнях Матір Божа усе більше говорить про Євхаристію: **“Це велика таємниця, велике чудо, що вершиться кожний день, кожну годину, кожну хвилину”**.

31 травня 1959 року послання завершуються великою візією, в котрій Сам Господь в усій своїй Славі та

величі виходить зі Святої Облатки. Після закінчення з'яв провидиця Іда мала ще окремі візії під час Св. Причастя, що тривали аж до 80-х років. Брак любові в нинішньому світі - це наслідок того, що Бога усунуто з усіх сфер життя. У тому людському серці, де нема Бога, пустку заповнює сатана. Так людина, невільник зла, перетворюється на дуже небезпечну істоту, як для самої себе, так і для тих, хто її оточує. Саме тоді її і той світ, в якому вона живе, поглинає безпросвітна темрява. Під час однієї візії Іда Пеер-

деман побачила земну кулю, котра через зло, яке ширилось скрізь, вкривалася темрявою. Та темін зла виглядає нині з усіх закутків нашого буття: з вулиць, домівок, з офісів, родин... Зрікаючись єдиного Спасителя, Ісуса Христа, людство крокує в темряву; приймає зло за добро, а добро за зло; щодня живе за десятьма антизаповідями. Світ перетворюється на пекло. Ось чому люблячий Бог закликає до навернення, посылаючи Царицю Усіх Народів, котра переможе диявола. Проте ми повинні знати, що Мати Божа без нас, Її дітей, нічого не зможе

вчинити. Тому Вона наполегливо запрошує усіх нас до співпраці у великому **“ділі спасіння і миру”**. У чому полягатиме та співпраця? У **жертвній щоденній молитві на вервиці, розважанні Св. Письма, безмежному довірі Ісусу та Марії, якнайчастішому Причасті та щомісячній сповіді, а також у розповсюдженні послань Матері Божої, Її молитви та образу**. Таким чином людські серця приготуються прийняти правду про Марію Співвипкупительку, Посередницю та Посланницю. Усе це започаткує другу П'ятидесятницю - знову проллється на світ Святий Дух і запанує правдивий мир. Саме про цю велику акцію спасіння світу говорить Цариця у Своїх посланнях: **“Прийміть з палким запалом до діла спасіння та миру і побачите чуда”**.

Якщо ти, дорогий читачу, усім серцем і душею прагнеш іншого, кращого світу, то дозволь, щоб Марія вела тебе до Ісуса, нашого єдиного Спасителя. Щодня присвячуй багато часу молитві, іди, розповсюджуй, ділися з іншими скарбом віри, любові і прощення. Все інше довершить Бог. 31 травня 1959 року Іда Пеердеман отримала візію, сповнену глибокої містичної символіки. В ній іде мова про те, що Воскреслий Христос дійсно присутній в Євхаристії і буде з нами у Своїй Церкві до кінця світу. Це наше найбільше чудо і коштовний скарб, адже Його присутність дарує нам надію на кінцеву перемогу.

“У цю мить я побачила (...) шматочок блакитного неба, а під ним земну кулю у чорних барвах. З'явилася відчуття смутку та відрази. Аж ось я почула, як Матір Божа промовила: **“Чиніть покаяння!”** Саме тоді сталося щось надзвичайне. З тієї темної, чорної земної кулі почали поволі з'являтися людські голови, а за ними тіла. Нарешті я побачила людей, що стояли на поверхні землі. Цариця почала благословляти їх. Мені вже не було так сумно. Вона промовила: **“Чиніть Йому надолуження!”** Раптом Цариця зникла, а на Її місці з'явилася велика облатка. Могла чітко розпізнати, що це була

така ж сама облатка, як у храмі. Перед облаткою зринула чаша... Я помітила, як з тієї чаші на земну кулю почала струменіти кров. Раптом усе це перетворилося на одну променисту, осяйну, святу Облатку. (...) Вона скидалась на білий вогонь. У цю мить я зауважила Постать, що підносила з Облатки. (...) Це ж Воскреслий Господь!" (...)

Ісус промовив: **"Хто Мене споживатиме і питиме, матиме життя вічне і одержить силу Святого Духа"**.

Святе Письмо називає Марію "жаною", вказуючи на Її місію Посередниці. Марія ж під час з'яв в Амстердамі говорить про Себе: **"Багато знають Марію як Марію... Однак тепер Я хочу розпочати новий проміжок часу як Цариця Усіх Народів. Це зрозуміє кожний"** (2. 07. 1951р.). Ось чому на образі Пречиста стоїть під Хрестом, з яким Вона, сповнена болю, нерозривно з'єднана. З розпростертих рук Марії струменіють три промені, котрі символізують "ласку, спасіння і мир". Ці дари Хреста Марія обіцяє

уділити всім тим, хто щодня відмовлятиме молитву перед Розп'яттям або цим образом.

МОЛИТВА

Господи Ісусе Христе, Сину Отця, зішли Свого Духа на Землю. Дозволь Святому Духові оселитися у серцях всіх народів, щоб вони не потерпали від нужди, напастей та воєн. Нехай Цариця Усіх Народів, якою колись стала Марія, буде нашою Заступницею. Амінь.

Йосиф Воробець

"І цвіт спадатиме до твоїх ніг"

Хрест на місці церкви

Бишів - невеличке, але мальовниче село, що розкинулось на схилах двох горбів, недалеко від лісу, за 14 км від райцентру - м. Галича. Перша згадка про село датується XVст. У давні часи тут був монастир. Легенда, що передається із покоління в покоління, розповідає про жорстоку татарську навалу. Напад ворогів був цілком несподіваний. В монастирській церкві відбувався шлюб. В паніці люди почали вибігати з церкви і одразу потрапляли під нещадні удари татарських шабель. Один з ворогів стяг голову нарече-

ній. На тому місці виріс барвінок у формі вінка і стрічок, його можна і тепер побачити. Село і монастир були знищені вщент. Вцілілі жителі переселилися в інше місце, де розташоване село сьогодні. З останків монастиря була збудована дерев'яна церква, яка існує й донині.

Жив у селі побожний чоловік Василь Карп'як. Був людиною дуже убогою. Він умів добре пошивати дахи солом'яно, тож цим і заробляв собі на хліб. Коли п. Василь постарів, люди подавали йому допомогу - хліб, молоко, одяг. І так доживав чоловік свого віку. Правда, допомогти ніколи не просив: односельчани самі приносили йому харчі, дивлячись на його вбогість. Пан Василь завжди ходив до лісу на те місце, де стояв монастир, там молився, а пізніше збирав гриби та ягоди. Було це на початку 60-х р.р. Якось між святами Успіння та Різдва Пресвятої Богородиці п. Василь пішов, як завжди, помолитися на улюблене місце, потім збирав гриби. Раптом побачив сяйво перед собою. У тому дивному світлі стояла Пречиста Діва Марія. Була зодягнута у білу сукню та блакитну накидку. Стояла на хмаринці босими стопами. Побачивши чудову з'яву на відстані всього одного метра від землі, п. Василь впав навколішки, охоплений великим страхом. Зненацька почув: **"Не бійся!"** Після цих слів переляк зник безслідно. Богородиця заговорила:

"Збираєш гриби? Збирай. Отець небесний дав їх людям на поживу... Я прийшла нагадати вірним, щоб змінили своє життя, щоб так тяжко не ображали Господа. Передай, щоб багато і щиро молилися, каялися, дотримувалися постів, давали милостиню. І якщо хтось тобі подасть допомогу, то буде мати велику ласку від Бога. Скажи людям, нехай почистять монастирську криницю, бо там вода цілюща, допоможе при різних недугах. Також на місці, де був монастир, треба побудувати капличку"

Хрест на місці з'яви Матері Божої

ку, а на місці об'явлення - хрест. Передай людям, щоб образ Ісуса Христа, який був колись в монастирі, а зараз у церкві, перенесли з процесією назад, на місце, де був монастир... Ти будеш багато страждати після того, як розкажеш про те, що бачив... Помреш на дуже велике свято... На твоєму похороні буде дуже багато людей... І цвіт буде спадати до твоїх ніг..."

Чутка про видіння миттю рознеслася по Бишеву та навколишніх селах. Незабаром монастирську криницю було розчищено. Люди руками наносили цегли для будівництва каплички. Поставили хрести на місці з'яв та на місці колишнього монастиря, розпочалися Богослужіння. З кожним днем все більше і більше вірних приходило на місце з'яви Пречистої Діви. Люди з навколишніх сіл добиралися різним транспортом. Невдовзі про це паломництво дізналася комуністична влада і почала вживати всіх заходів, щоб припинити прощу.

Пана Василя забрали до району. Віз його дільничий на возі. По дорозі жорстоко бив, домагаючись, щоб відмовився від своїх слів. Знущалися над чоловіком і в районі, і в міліції. З'явилася замітка в районній газеті, яка заперечувала усі слова п.Василя. Пізніше він згадував, що зазнав дуже великих страждань, припинень, однак фізичного болю зовсім не відчув. Через деякий час ліс оточила міліція, і туди нікого не пускали. Людей лякали пострілами

в повітря, записували номери машин, штрафували. На місці, де був монастир, комуністичні активісти почали чинити свою диявольську справу. Вирішили засипати криничку цеглою, яку люди наносили для побудови каплички. Та дивна річ: цілюща вода все одно просочувалась крізь купу каміння та цегли, якою комуністи хотіли прикрити святе джерело. Безбожники палили хрести, образи, рушники. Відбирали у людей молитовники, пісенники і кидали їх у вогонь. Один з чекістів витягнув пістолет і розрядив цілу обойму в образ, який принесли з церкви, а потім кинув у вогонь. Активну участь у цьому диявольському розгулі, а особливо в засипанні кринички, брав голова Деліївської сільської Ради, до якої входило село Бишів. Комуністичній владі через певний час таки вдалося зменшити потік прочан. Хрести спалювали, а на ранок виростали нові - то бишівські патріоти дбали про це. З часом люди стали рідше приходити сюди, видно, тут добре попрацювали атеїсти та комуністична влада. Але в свята та неділі впродовж усіх років бишівці приходили на місце об'явлення, молилися, співали, приносили квіти. А п.Василь помер на самий Великдень. На третій день свят був похорон. Людей прийшло дуже багато. Тоді була весна. Яблуні, груші, черешні зацвіли майже одночасно. День похоронів був теплий, ясний. Коли везли п.Василя на цвинтар, упродовж усього шляху вітерець підіймав

ли безслідно. Зненацька втратив зір голова Деліївської сільської ради. Його помічники, які особливо відзначилися у фальсифікації подій у Бишеві, закінчили життя самогубством.

Ніякі ліки не допомагали голові сільради від сліпоты. Він знав, чого осліп. Просив, щоб його привозили на місце об'явлення, там лягав під Хрестом і плакав, каючись у своїх гріхах. Односельчанин, який перебував із головою у лікарні, згадує його слова: "Якби мені, Василю, твої очі, я б побіг і почистив криницю, яку засипав, і молився б, молився, аби лише Пречиста Діва простила мені і повернула зір... Знаю, за що терплю, бив я Василя Карп'яка, копав ногами, зневажав... Якби можна було повернути ті часи... Я б того вже ніколи не робив..." Так і помер незрячим, але відкрилися його духовні очі... Богородиця виявила Своє велике милосердя в такий спосіб...

Божа ласка зійшла на нашу Україну. І накази Небесної Матінки, які Вона передала через Василя Карп'яка, почали втілюватися у життя. Піднялася капличка, відновлюються Хрести на місці об'явлення, розчищено монастирську криницю. Вже недалекий той час, коли тут зберуться тисячі людей, духовенство, щоб спільно стати навколішки і просити прощення, відпущення наших і чужих гріхів.

Зміст об'явлення знаходить відгук у серцях все нових і нових християн... **Молитва, покута, піст, жертва, добре християнське життя...** Просто і доступно... Як і всі інші веління Богоматері у різних частинах світу - у Фатімі, Люрді, Меджугор'ї. А тепер і в Бишеві. Вона не наказує, а закликає до поправи нашого життя, як Мати Своїх любих, але неслухняних дітей. Від того, чи відгукнемося ми на Її прохання, залежить наше майбутнє.

Степан Мислюк,
Петро Стрембіцький,
уродженці с. Бишева

Отець-декан Василь Завірач із священниками на місці з'яви Матері Божої

опалий цвіт і котив валами на процесію... "І цвіт буде падати до твоїх ніг..."

Так було, аж поки не поховали праведного чоловіка. Отже, пророцтва здійснилися. Пройшли роки. Але вчинки атеїстів не мину-

Дорогами Марії

Перебування Пречистої Діви Марії в храмі

Прийшовши до Єрусалимського храму, Пречиста Діва залишилася там, щоб сповнити службу Найвищому. Таким був звичай у юдеїв - віддавати своїх дочок до святині, де вони вершать духовний подвиг та виконують різні послуги у храмі. Прибувши туди, Марія відразу ж опинилася серед своїх ровесниць та жінок-наставниць. Її життя потекло у середовищі церковної спільноти людей, посвячених Богові.

Єрусалимський храм на той час був грандіозною культурною спорудою із багатьма забудовами, двориками і колонами, місцями, відведеними для різних ритуалів. Крім священників, які служили там, та прислуги, щороку до храму прибувало чимало паломників і віруючих, що приходили сюди з нагоди свята Опрісноків (Пасхи) (Вих. 12, 7; Вм. 16, 1-3; Лк. 22, 7. 8; Ів. 5, 1), свята Седмиць (Жнив) (Вм. 16, 9. 10) і свята Кучок (Вм. 16, 13-15; Ів. 16, 9. 10).

Зрозуміло, що через такий галас і метушню, Пречиста Діва Марія намагалася перебувати на самоті, зосередившись на душі. Наче кадильний дим, здіймалася Її молитва до престолу Всевишнього, прикриваючи недосвідченість та непостійність у молитовній дійсності історії людства. Гамір паломників, натовпи людей, пошиття речей культового призначення, миття посуду після жертвоприношення ніколи не відволікали Марію від злуки з Богом, бо цю внутрішню єдність Вона дбайливо зберігала, пам'ятаючи, чого варта в житті люди-

ни кожна мить Божої присутності. Часто єдналася з Всемогутнім і духом, і молитвою, і працею, і надбанням Божої Мудрості, вивчаючи й усвідомлюючи Боже Слово, записане на сувоях, призначених для читання Св. Письма. Очевидно, дівчинка Марія була пильною ученицею своїх учителів і наставниць! Її Особа може послужити яскравим прикладом послуху молодшого покоління старшому.

Останнім часом так багато дітей прислужує у християнських храмах під час св. Літургії, але нерідко вони ще не готові до цього. Про це свідчить їхня неуважність упродовж відправи, невміння вести себе біля престолу, де зберігаються Найсвятіші Тайни, відсутність розуміння сакральності храму. Батьки, яким випала честь бачити своїх дітей у ролі паламарів, повинні дбати про належне виховання хлопчиків для цієї місії. Адже це служіння полягає не лише в тому, щоби вийти в чудово оздобленому дальматику до престолу чи подати священнику кадило. Воно вимагає набагато більших зусиль: слід відтворити гармонію сердець під час Жертви Нового Завіту, стати відображенням Христа на Літургії. Це служіння проходить у тиші, послуху священнику і Божому Слову, у пошані вірних, пильному виконанні своїх функцій. Читець, дяк, хорист під час Богослужіння віддає перше місце Богові через свій талант і вміння, а виконанням доручень Церкви

Марія в дитячому віці
(фрагмент з картини Мурільо)

приводить вірних до бачення Бога.

Те саме стосується й інших вірних, які належать до церковних братств чи товариств. Якоюсь мірою їхня діяльність переплітається з життям конкретної церковної громади. Чи можуть вони діяти, не керуючись християнськими засадами, не узгоджуючи своїх рішень з парохом церкви? А дівчата, які тримають хоругви на Богослуженнях? Чи ж, виконуючи такий святий обов'язок, вони можуть водночас залишатися примхливими, висловлювати невдоволення з приводу якихось відповідних розпоряджень щодо їхніх функцій у церкві, не слухатися відповідальної за сестринство особи?

с. Володимира Максимів, ЧСВВ

(Продовження в наступному номері)

Діти Непорочної